

Dr. Mikó Jenő emlékére

Nagyon megtisztelő számomra a felkérés, hogy fiatalkori /gyermekkori emléket idézzek fel néhai Mikó Jenő püspök úrral kapcsolatban. Nehéz a választás, hiszen egész ifjúságomat fiatal felnőttkoromig elkísérte az ő tekintete. Legkedvesebb emlékem egészen apró koromból származik. Nem lehettem több 5-6 évesnél, amikor egy-egy istentisztelet végén, amikor már tudni lehetett, hogy a „pap bácsi” kifelé indul a templomból, átfurakodtam magam a padsoron, hogy én ülhessek egészen a szélén. Nem leplezett célom volt, hogy amikor Püspök úr kivonul észre vegyen, mert ilyenkor rám mosolygott, megsimította a fejem búbját és úgy éreztem nincs is nálam boldogabb kislány a világon. Mindig is nyilvánvaló volt, hogy nagyon szerette a kisgyermeket, és nagytudású püspöki tisztsége ellenére mindig lehajolt a gyermekekhez, és kedves szóval köszöntötte őket. Ez a szeretete vonzott vissza a templomba, és ez a szeretete, odafigyelése kísért egész teológiai tanulmányaim alatt. Tanulmányaim első karácsonyán megkért, hogy szülővárosomban hirdessem az igét. Jóllehet nagyon megijedtem a szolgálattól, ő mégis rám merte bízni ezt a feladatot. Ezen a karácsonyon egy saját kézjeggyével ellátott Bibliával ajándékozott meg, mellyel a mai napig végzem az igehirdetés szolgálatát. Emléke legyen áldott, mert a maga személyiségével egészen különleges módon szórta az igemagvakat. Aki hallgatta mindig épülhetett belőle.

Dr. Tompa Veronika

Diósförgepatony